

והנה מה שכתבה מורן, בת שירות לאומי במקלט

סיום של תקופה, עוד פרק בחיים שעבר ונגמר.

שנתיים במקלט חירום, +70 ילדים, כל כך הרבה רגעים
חיוכים, צחוקים, חיבוקים, בכי, כעסים, ולא מעט סיפורים לא פשוטים.

- לחגוג את כל החגים ביחד לא משנה של איזה דת.
- לאפות חלות ולנסות לזכור איזה מהילדים הכין מה.
- לנסות להיזכר באיך לעשות תרגיל ארוך כשאני עוזרת לילד עם השיעורים ולהסביר לו למרות שאני לא מבינה בעצמי.
- לשמוע אזעקה ולרוץ עם הילדים על הידיים ולחבק אותם חזק שלא יפחדו בממד.
- לריב איתם להיכנס לזום למרות שאני מסכימה איתם שזה מיותר.
- לנסות להרכיב משפט שלם בערבית מכמה מילים בודדות שאני מכירה.

אבל בסופו של דבר השירות שלי הפך אותי לבן אדם שאני היום, עשה אותי יותר בוגרת,
אחראית וחזקה, וגם אם לא תמיד היה קל אני יודעת שנתתי כל מה שיכולתי ובאמת עזרתי
ושיניתי חיים של אנשים, ואני יודעת שזה התרומה הכי טובה שיכולתי לתת למדינה ולעם שלי.
ולסיכום אני מוכנה לפרק הבא...